

logi, Kemi, Sløjd og saa Tysk og Engelsk som obligatoriske Fag. Jeg er noget betænkelig ved uden videre at gaa ind paa dette. Jeg mener i alt Fald, man maa have nogen Kundskab om, hvor vidt man vil gaa i disse Fag, hvad Meningen er med disse nye Fag. Thi vil man gaa dybt ind paa dem, vil det i Virkeligheden sige, at til Trods for, at man lægger et Aar til, bliver Terperiet værre, end det har været hidtil, og saa vil der ikke blive Tid til virkelig Fordybelse og til at erhverve virkelig Modenhed.

Forslaget om de to fremmede Sprog som obligatoriske Fag paa Seminariet kan vi fra Venstres Side ikke tiltræde, lige saa lidt som vi tiltraadte det i Skolekommissionen. Men vi kan tiltræde, at Lærerne kan faa Lejlighed til at faa Undervisning i disse to Sprog. Vi er nemlig klar over, at der er en Del Skoler, hvor der er Brug for disse Sprog. Vore Skoler er jo ikke alene Landsbyskoler, men ogsaa Købstadskoler. Der er vore Mellem- og Realskoler, der er vore Købstadskoler, som for en Del har Sprogundervisning, og der er private Skoler. Derimod mener jeg ikke, at der nogen Sinde, i alt Fald indenfor den Tid, der har Interesse for os, bør indføres fremmede Sprog i den almindelige Folkeskole. Jeg tror, vi har nok at gøre med at lære vore Børn vort eget Sprog. Der findes i Undervisningsministeriet en hel Række Hæfter med Prøver i Regning og Dansk fra Aarene 1916—20 i vore almindelige Folkeskoler i By og paa Land. Jeg har haft Lejlighed til at se disse Prøver ret grundigt igennem, og jeg maa sige, at gennemgaaende er de ikke meget flatterende, gennemgaaende maa man ønske, at de var betydelig bedre, at vore Børn var betydelig bedre inde i deres Modersmaal og dygtigere til at regne. For det er dog det, vore Kvinder og Mænd faar Brug for i det praktiske Liv, at kunne magte deres Modersmaal og ogsaa at have noget Kendskab til Regning. Det er efter min Mening det, vor Læreruddannelse skal pege imod, og det, vi i første Linie skal beskæftige os med i vor Folkeskole.

Hvordan vi saa ønsker det ordnet med Hensyn til Sprogundervisningen, enten paa den Maade, at der paa alle Seminarier skal være Adgang dertil for de Elever, der mener at have Brug for det, eller om man skal henlægge den til nogle Seminarier, saaledes at alle, som kommer der, faar Sprogundervisning, det er jo Enkeltheder, som man kan forhandle om og nøjere udforme i et Udvalg.

Et andet Punkt, som jeg kunde have

Lyst til at nævne, er, at jeg vilde finde det heldigt, om man fik en saadan Ordning, at man ikke ved vore Lærereksaminer skulde opgve hele Stoffet, thi dette fører til denne umaadelige Repetering og Opkobning af Kundskabsstof, men at man fra Censorernes Side, f. Eks. tre Maaneder forinden Eksamen, ligesom det er Tilfældet ved Realeksamen, opgav visse Afsnit, hvori man vilde høre til Eksamen.

Endvidere maa vi, naar vi faar dette Aar lagt til, give Eleverne noget mere virkelig Vejledning i praktisk Skolegerning. Det er min Erfaring, at der i den sidste Menneskealder er sket Tilbagegang paa det Omraade hos vore unge Lærere. De har for Øjeblikket, forekommer det mig, flere Kundskaber end de Lærere, der for en Menneskealder siden gik ud fra Seminarierne, men med Hensyn til det praktiske staar de mange Gange ubehjælpsomme. Nu ved jeg godt, at man ikke kan naa Alverden i den Henseende paa et Seminarium, men det er dog godt, at man dér faar Raad og Vink, og navnlig er der jo ogsaa en Bestemmelse om, at de det første Aar, efter at de har taget Eksamen, ikke kan blive fast ansat men skal gaa til forskellige Skoler som Vikarer, og hvis de saa kommer til en større Skole, er det ogsaa muligt, at de kan faa nogen Hjælp dér i saa Henseende. Det var tidligere i min Ungdom — i alt Fald ovre i Jylland — saaledes, at mange af os, der da kom paa Seminarierne, havde virket som Vinterlærere, saa at vi, inden vi kom paa Seminariet, havde en Del Øvelse i at tale med Børn. Men dette er jo forsvundet nu. De, der nu gaar ud fra Seminarierne, har praktisk talt ikke undervist paa egen Haand. Efter Lovforslaget er det Aars Praksis, som tidligere gik forud, bortfaldet, og det kan jeg tiltræde, idet det Aar, de skulde tilbringe hos en Lærer, efter min Opfattelse mange Steder ikke var ret meget værd, det blev i de fleste Tilfælde ikke til ret mange Timer om Ugen.

Der var i Skolekommissionen i lang Tid Tale om, at i Stedet skulde de have et Aars praktisk Vejledning, efter at de var færdige med deres Eksamen, og at naar de gik ud af Lærerskolen, skulde de ikke have Eksamen i praktisk Færdighed, men de skulde vente dermed, til der var gaaet et Aar, derefter skulde de prøves, og der skulde altsaa være visse Skoler, hvor de kunde faa denne Vejledning. Men da det kom til Stykket, turde man ikke gennemføre det, for det kunde jo føre til, at disse unge Mennesker, efter at have brugt 4 Aar til deres Uddannelse, var udsatte for at